

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Aurul ca „arginți” ai trădării...

Cezar Adonis
Mihalache

Și totuși, cel mai bine în toată această afacere, pare a fi jucat chiar Mugur Isărescu! A pozat în apărător al importanței menținerii aurului „afară”, nu neapărat la Londra, a venit cu explicațiile necesare unei asemenea decizii, din perspectiva acoperirii credibilității noastre pe piețele internaționale, a



părut că ține, nu neapărat cu țara, cu noi, cu românii, pentru că pe astea le-am fumat de când a decapitalizat sistemul bancar românesc de entitățile pur autohtone, ci măcar cu Banca Națională. Pentru că o bancă națională incapabilă să aibă o rezervă semnificativă afară, pentru acoperirea internațională la nivel de tranzacții, carduri, garanții pentru împrumuturile și, mai ales, pentru nivelul de bonitate, este asemenea țării ajunsă într-o asemenea situație. Lipsită de relevanță, credibilitate, influență, posibilitate de coordonare și impunere a regulilor pe propria piață.

Or, care este interesul guvernanților de avea o bancă centrală slăbită? Pentru că simpla strategie de a face acest lucru, pentru a transfera treptat competențele BNR spre un departament din Ministerul de Finanțe, sau chiar din Guvern (pentru că nu degeaba îl plusezi în funcția de vicepremier pe ministrul de finanțe, nu?!), pare deja depășită în evoluție, la nivelul de dezagregare a credibilității instituționale a Băncii Naționale, fiind mai degrabă o aservire a competențelor spre un „ordonator” bancar de afară (și nu din Europa ori Statele Unite).

Mai contează de ce s-a vândut Mugur Isărescu, acceptând poziția impusă

de partidul de guvernare? Mai are importanță momentul în care a făcut acest lucru? Să fie acum, când s-a văzut pus la zid de decizia CCR de a declara legea de aducere a rezervei de aur în țară ca fiind constituțională, ori, care cumva, de la bun început, când poza în cruciat în numele aurului românesc, și asta doar pentru a forța puterea să-i ofere ceva? Un răspuns parcă tot mai evident, nu-i așa?!... Pentru că

un om care de trei decenii a tot făcut compromisuri nu poate ființa altfel în logica prezenței sale „matuseleice” în fruntea BNR, aproape „zidit”, și fără șanse de a intra vreodată „în adormire” (masonică, desigur), de a-și savura în tihnă vinurile bătrâneții, nu mai poate exista dară în afara „compromisurilor”, în fapt trădări și vânzări ale intereselor naționale, ale țării, ale oamenilor, pe spuză noastră, pe aceea încovoieră a celor rămași în țară la nivelul unui nivel de trai vecin sărăciei.

Așadar, de ce să aduci rezervele de aur în țară când discuția, firească, privind spre oricare stat din preajma noastră, este alta. De ce nu a mai cumpărat Banca Națională aur? De ce nu s-a îngrijit de consolidarea rezervelor în așa fel încât să nu fie nevoie ca un guvern să ceară aducerea aurului în țară pentru a supraviețui costurilor create de promisiunile electorale?

Răspunsul este simplu, cinic, direct, nepopulist: pentru că nu despre asta a fost vorba!...

Aurul nu trebuie adus în țară pentru că Executivul se află în pragul unei incapacități de plată. Nu are nici o legătură. Aurul trebuie adus acasă pentru a lăsa țara slăbită pe piețele internaționale, o țară vlăguită fiind mult mai greu de protejat în fața atacurilor

care nu au încetat de trei decenii (ba, mai mult, în ultimele luni acestea s-au înmulțit pe măsura a trei decenii comprimate în câteva zeci de zile).

Dacă aveam nevoie de aur „la intern” era simplu: exploatam! Vorba aceea, dacă îi dădeam pe mână lui Gabi Firea o companie de exploatare, aur făcea din pământul de la Roșia Montana. Până și ea!

Dar nu s-a vrut exploatare românească în interesul României.

Cum va justifica BNR această schimbare la față în privința rezervei de aur aflate la Londra? Răspunsul îl avem deja prin felul în care omul cu șobolanii comunicării de la BNR a ieșit, în imaginea aia de moșuleț care poate spune orice (doar e simpatic și blajin, nu?!), subliniind că acum chiar este mai bine să aducem aurul în țară! Sigur, nu pentru că așa spune CCR (în fapt, Curtea nici nu a spus asta, ci doar a confirmat constituționalitatea legii aducerii aurului în țară, nepronunțându-se, nici nu era treaba ei, asupra oportunității, morale, juridice, istorice), ci pentru că „s-a vorbit deja prea mult și penibil” pe acest subiect. Adică, Banca Națională a României a fost învinsă de „fake”-urile și „news”-urile combinate din șopârlițe și acuze aruncate dinspre politic și guvernanți! Penibil pentru BNR să-și justifice „răsucirea” prin faptul că atât s-a „vehiculat” că mai bine aducem aurul în țară, pentru autonomia maghiară „să terminăm cu prostia asta”, nu?! Și descalificanți, dacă din atât a fost îngenuncheată, cum să răspundă ea atacurilor directe asupra sistemului nostru bancar?!

Întrebarea însă tot rămâne: de ce să aduci lingourile de aur acasă când ai suficiente zăcăminte să exploatezi pentru cât ai nevoie? Poate doar dacă acestea nu mai sunt ale noastre sau doar dacă nu vrei să slăbești țara până la ultimul șurub... În fond, ce este mai valoros: aurul de la Londra sau aurul neexploatat de la Roșia Montana?!

UDMR a inventat o nouă etnie!

Dan
Tanasă

Mă fascinează apetența liderilor UDMR pentru minciună. Mai mari sau mai mici, complet lipsiți de scrupule, liderii UDMR nu se dau în lături de la nimic când e vorba să mintă, să fabriceze idei false, să manipuleze.

Un elev care termină ciclul gimnazial și a avut minime preocupări în domeniul istoriei a auzit despre Unio

căreia profită politicianii UDMR. Și de această dată minciuna și-a făcut loc în discursul politicianilor UDMR care manipulează fără jenă și vehiculează tot felul de concepte realmente stupide cu scopul de a profita politic, adică financiar.

Așa se face că liderul UDMR Covasna, Tamas Sandor, unul dintre cei mai radicali lideri ai UDMR, a fabricat pur și simplu o nouă etnie: maghiarul-secui.

Într-un editorial apărut în data de 24 mai a.c.



Trium Nationum, adică despre alianța dintre nobilimea maghiară, patriciatul săsesc și pătura conducătoare secuiască. Așadar, și un copil știe că secuii și maghiarii sunt două popoare diferite, primii fiind asimilați etnic de cei din urmă.

Protagonistă a maghiară instrumentată de Budapesta, care utilizează UDMR pe post de trompetă a revizionismului maghiar, a inventat ideea autonomiei teritoriale pe criterii etnice așa-zisului ținut secuiesc. Secuții nu mai există, fiind asimilați de maghiari. Doar că maghiarii nu puteau lupta în Transilvania pentru că asta ar fi însemnat revizionism pe față, așa că au apelat la o minciună cu scopul de a manipula opinia publică din România și din Occident. Așa a apărut lupta pentru autonomie a secuilor. Care secuii nu mai există, pentru că refuză să se declare secuici recensământul oficial. Pentru autonomia asta a secuilor luptă însă maghiarii. Știu, nu mai înțelegeți nimic, nu-i așa? Asta e și ideea!

Campania pentru alegerile europarlamentare din 26 mai a.c. a constituit un nou prilej pentru elita UDMR să apese pedala naționalismului retrograd care îi garantează de fiecare dată voturi și de pe urma

în cotidianul Szekely Hirmondo, intitulat „Înainte, secuici!”, prin care Tamas făcea un apel lacrimogen cu un mesaj naționalist către electoratul UDMR, politicianul UDMR a utilizat sintagma „maghiar-secui”. „S z é k e l y - m a g y a r o k v a g y u n k : a m i u t u n k a m a g y a r n e m z e t ű t j a !”, în traducere „Suntem maghiari-secuci: calea noastră este calea națiunii maghiare!”.

Știm așadar că secuții și maghiarii au fost două popoare diferite, primii fiind asimilați de maghiari. Aflăm acum, din gura unui lider UDMR, că de fapt maghiarii din România sunt maghiari-secuci. Cum vine asta? E simplu: maghiarii din România sunt de fapt maghiari-secuci pentru că secuții luptă „legitim” pentru autonomie teritorială pe criterii etnice în așa-zisul ținut secuiesc în timp ce aparțin națiunii maghiare, și deci Ungariei!

Evident, și această idee a „maghiarilor-secuci” este doar o manipulare ordinară menită să sprijine, alături de steagul secuiesc, inventat și el recent, propaganda iredentistă a Ungariei în Transilvania.

Legionarii și cea mai spiritualizată mișcare politică din veacul al 20-lea!

Ion
Coja

Într-o ierarhie a valorilor umane, Petre Țuțea pune pe primul loc sfințenia, ca treapta cea mai înaltă la care se poate ridica omul în aspirația sa la perfecțiune, la mântuire. Ați întâlnit în viața voastră un sfânt? Eu nu, în carne și oase. L-am întâlnit numai în texte, în cărți... Dar am încercat un sentiment apropiat de ce-mi imaginez că ar putea fi întâlnirea cu un sfânt, mai ales după ce am găsit o poveste de familie, relatată de o doamnă despre o întâmplare deloc obișnuită pe care a trăit-o tatăl ei, Ion Moldoveanu.

În septembrie 1939, acesta a fost ridicat de jandarmeria din Ploiești, unde era cunoscut ca legionar, împreună cu alți doi camarazi, alcătuind împreună grupul de trei legionari pe care județul Prahova, aidoma tuturor celorlalte județe din țară, se hotărâse de către șeful statului să fie executați în public, ca represalii la asasinarea de către un comando de legionari a asasinului Armand Călinescu, prim ministru al României. Cei trei legionari prahoveni au fost arestați și duși în Piața Gării de Sud spre a fi executați în văzul lumii, să fie pildă pentru cine ar mai îndrăzni să facă ca ei!

Ce făcuseră cei trei? Nimic altceva decât că erau membri ai unui partid desființat, considerat în corpore vinovat de asasinarea primului ministru. În total, pentru acel asasinat au fost executați, fără nicio judecată, peste 300 de legionari, majoritatea tineri...

La Ploiești jandarmii se pregăteau de execuție, îi pusese la zid pe cei trei legionari, mai erau câteva clipe până la momentul execuției, când s-a auzit un strigăt din depărtare: „Oprți execuția! Oprți execuția!”, și s-a văzut un tânăr alergând disperat spre locul execuției. Jandarmii l-au așteptat pe tânăr să vadă despre ce poate fi vorba. Iar acesta, ajungând la fața locului, a lămurit lucrurile cu cuvintele următoare: „Domnule comisar, domnul Ion Moldoveanu, din grupul dumneavoastră de legionari, nu este legionar. S-a făcut o confuzie.

Eu mă numesc tot ION MOLDOVEANU, dar numai eu sunt legionar. Vă rog să îndreptați greșeala și să-mi permiteți să iau locul

dului Moldoveanu!”

Jandarmul s-a conformat celor aflate și așa a scăpat cu viață cetățeanul Ion Moldoveanu care nu avea nicio legătură cu legionarii. Evident, povestea aceasta n-a putut fi uitată de Ion Moldoveanu și măcar în familie s-a păstrat amintirea acestui fapt extraordinar! Anii care au urmat, ani de condamnare fără apel a Mișcării Legionare, l-au împiedicat să povestească la prea multă lume pățania sa. Fiica sa, cu mare fereală, mi-a scris pe site și mai mult nu a avut curajul să facă. Nu a răspuns



invitației mele de a reveni cu toate detaliile de care-și mai putea aduce aminte despre tizul tatălui său.

Relatând public povestea miraculoasă a studentului Ion Moldoveanu, am stârnit reacția fericită a altei doamne, de data aceasta identificată, soră a marelui profesor Pompiliu Manea, care acea să-mi relateze o întâmplare asemănătoare petrecută în aceeași „Vinere neagră” din septembrie 1939: la Tecuci, când cei trei legionari fuseseră aduși pentru a fi executați în fața concetățenilor lor, un tânăr student, aflat printre privitori, s-a apropiat de jandarmul care conducea operațiunea și i-a spus cam așa: „Domnule comisar, și eu sunt legionar. Sunt singur pe lume și vă rog să-mi dați voie să-i iau locul camaradului mai în vârstă, care este tată a trei copii care vor rămâne orfani! Dumneavoastră vă este indiferent pe cine împușcați, legionar să fie!” S-a făcut rocada și astfel a ajuns Vasile Baciuc pe lista martirilor din septembrie 1939. A fost alegerea sa!...

Încerc să pun puțină ordine în gândurile pe care mi le-au stârnit faptele celor doi studenți legionari. Voi numerota ce aș putea spune eu despre isprava celor doi flăcăi:

1. Spuneam mai sus că este vorba de două fapte a s e m ă n ă t o a r e .

Asemănarea constă în primul rând în gradul înalt la care cei doi legionari au ridicat demnitatea comportamentului uman. Cu greu putem găsi fapte comparabile, săvârșite de alți români, de alți oameni. Cu greu putem imagina măcar fapte de un eroism care să depășească sau măcar să egaleze performanța sufletească a celor doi.

Propunem această sintagmă, performanța sufletească, sau morală, pentru a denumi domeniul de excelență al celor doi tineri legionari. Există performanțe ale inteligenței,

față de statura morală a membrilor, față de calitatea umană a partizanilor, a camarazilor. Reușita programului de edificare a omului nou, din care Căpitanul a făcut principala idee și preocupare a programului politic legionar, a fost consemnată în istoria Mișcării Legionare prin fapte excepționale, unice și cu totul inedite, fără pereche, în viața noastră politică, pentru clasa noastră politică. Mi-aduc bine aminte impresia pe care mi-au făcut-o „poveștile” doctorului Dulea, fost deținut politic, și ale altora, despre com-

scoată pe jandarmii de care avea atâta nevoie în restul teritoriului.

De această dificultate insolubilă în care se aflau oficialii jandarmeriei au aflat și legionarii de la fața locului. S-au sfătuit într-ai și reprezentantul lor s-a înființat în biroul comandantului penitenciarului și i-a oferit soluția: nu era nevoie de nicio pază, de niciun jandarm. Sub cuvânt de onoare, toți legionarii se angajează să se prezinte la închisoarea din Aiud în ziua Z, după ce vor fi lăsați liberi să treacă fiecare pe la familiile lor. După trei zile petrecute acasă se vor înfățișa la apelul de seară! Nu va lipsi niciun legionar! Directorul închisorii, care ajunsese să-i cunoască bine pe legionari, s-a învoit. Cuvântul de onoare al unui legionar era o garanție suficientă. Și lucrurile s-au petrecut întocmai: niciun legionar nu și-a încălcat cuvântul de onoare! Onoarea de legionar!

După câteva luni, în decembrie 1944, când legionarii au rămas mai departe deținuți politici la Aiud, s-a purtat aceeași discuție cu directorul închisorii: să li se îngăduie legionarilor o scurtă vacanță de Crăciun, după care, tot așa, sub cuvânt de onoare se vor întoarce în spațiul de încarcerare. Înțelegerea a funcționat la fel de bine ca și-n vară, niciun legionar n-a lipsit de la apelul de seară...

Nota bene: șeful penitenciarelor la data respectivă, un cominternist abia sosit în România, când a aflat că s-a ajuns la această înțelegere, a făcut o criză de nervi: cum să ai încredere în cuvântul de onoare al unor criminali?! L-a destituit pe directorul închisorii de la Aiud, nu a contat faptul că nici unul dintre „criminali” nu și-a încălcat cuvântul de onoare... Mă înșel dacă zic că e vorba de cominternistul Iosif Chișinevski?

Mă întorc la legionarii noștri!... Despre care unul dintre cei mai importanți ideologi ai secolului trecut a afirmat în public că legionarii au dat naștere celei mai spiritualizate mișcări politice din veacul al 20-lea. Cât timp va mai trece până când istoricii și liderii de opinie, politicienii din România, vor pricepe ce soi de oameni au fost legionarii?

ale forței și rezistenței fizice, dar nu prea am vorbit de performanțe ale spiritului, ale forței sufletești, ale consistenței morale. Viața ne pune prea rar în fața unor situații de afirmare spectaculoasă a acestei dimensiuni umane definitorie totuși numai pentru ființele umane. Ne putem imagina performanțe incredibile, care țin de domeniul fantasticului pentru performanțele din domeniul fizic, intelectual chiar, iar când s-a folosit cuvântul fantastic, am avut în vedere asemenea performanțe: oameni dotați cu o forță fizică fantastică! Alții au o memorie fantastică sau o capacitate de înțelegere fantastică. Și așa mai departe. Posibilitatea de a vorbi de depășirea unor limite în ordinea morală a comportamentului uman se ivește foarte rar, de regulă cu referință la sfinții de odinioară. Trăiești o viață de om și nu te întâlnești cu un sfânt. Iar povestea celor doi tineri studenți mi-a prilejuit sentimentul întâlnirii cu sfințenia! Și satisfacția că prin mine se salvează de la uitare două fapte care ating absolutul. Nec plus ultra!

2. Am mai spus-o de câteva ori: reproșul cel mai dur pe care l-aș face legionarilor este că nu s-au îngrijit să consemneze faptele prin care s-au evidențiat ca o mișcare politică fără egal prin grija

portamentul legionarilor în temnițele de dinainte și de după august 1944! Câtă suferință îndurată în cel mai autentic spirit de sacrificiu creștinesc, al primilor creștini. Uimirea că au putut exista asemenea oameni și mulțumirea stupidă care mă încerca că erau români acei eroi ai dimensiunii etice umane. Povestea bădă Simion Ghinea asemenea întâmplări din lumea legionară care mă lăsa visător, ce oameni minunați au fost acești români în ipostaza lor legionară.

O amintire, cu care închei acest text scris în noaptea sfântă a nașterii Domnului nostru Iisus Hristos: momentul când Simion Ghinea mi-a povestit ce au făcut legionarii aflați sub condamnări grele la închisoarea de la Suceava, în primăvara lui 1944. Frontul se apropia și apăruse teama că rușii vor intra în Țară și vor ocupa Suceava, vor elibera toți deținuții, inclusiv pe cei politici, în primul rând pe legionari, aflați câteva sute printre deținuți!

Se pune problema transferării acestor deținuți legionari în interiorul Țării, hotărârea guvernului era pentru Aiud. Numai că pentru operațiunea respectivă – strămutarea a câteva sute de deținuți la celălalt capăt al Țării, era nevoie de o pază numeroasă, iar Ministerul nu avea de unde să-i

Scrisoare către Europa...

Al. Stănculescu
Bârda

Te-am iubit, Europa!
Te-am iubit, fiindcă te-au iubit strămoșii mei, când își dădeau viața ca să apere porțile tale de prăbușire la venirea puhoaielor barbare. Pe la noi rămăneau pe câmpuri goale scrum și oase, iar în pământ sângele și trupurile eroilor. În vremea asta tu îți construiai universități, catedrale, biblioteci și palate, studii, pe-treceai, benchetuii. Erai, însă, sora noastră creștină mai mare!

Te-am iubit, Europa!
Te-am iubit, fiindcă te-au iubit moșii mei, când și-au trimis copiii să studieze la Paris, la Roma, la Viena, la Padova și-n alte locuri de mare prestigiu cultural, ca să vină apoi acasă și să aducă cu ei din luminile tale pe pământ românesc. Și mari schimbări au făcut năzdrăvanii aceia, încât se va vorbi despre ei cât se va scrie istorie românească.

Te-am iubit, Europa!
Te-am iubit, fiindcă ne-ai dat curaj la vremuri de cumpănă, chiar dacă de cele mai multe ori numai cu vorba; ne-ai ajutat când am realizat Mica și Marea Unire și asta nu o putem uita.

Te-am iubit, Europa!
Te-am iubit, fiindcă te-au iubit părinții mei, când se uitau pe crăpăturile cortinei ce ne despărțea de tine și ascultau vorbele tale dătătoare de speranță. Tu ne întăreai convingerea că răul are sfârșit, că ceasul izbăvirii se apropie, că trebuie să mai avem puțină răbdare și noi am avut.

Te-am iubit, Europa!
Te-am iubit de când eram elev și am început să citesc poveștile Fraților Grimm sau ale lui Andersen. Au urmat apoi marea literatură franceză, engleză, germană, italiană, spaniolă, atâtea câte erau traduse la noi, toate zămislite la sânul tău, în inima ta. Ne desfătau sufletul, fie că erau romane, nuvele, poezii, piese de teatru.

Te-am iubit, Europa!
Te-am iubit, când am vizitat muzee și am văzut picturile marilor creatori apuseni, când am răsfoit albume de artă și am văzut sute de reproduceri de opere nemuritoare ale penelurilor europene.

Te-am iubit, Europa!
Te-am iubit, când am ascultat în sălile de concerte, la radio, de pe discuri, muzică clasică germană, franceză, italiană și nu numai. Erai magistrală, seducătoare!

Te-am iubit, Europa!
Te-am iubit de câte ori am avut prilejul să văd marile construcții din orașele tale. N-am putut, ce-i drept, să le văd decât prin intermediari: hârtie, filme, reproduceri, dar a fost și atât de ajuns ca să rămân fără grai în fața monumentalității și frumuseții lor.

Te-am iubit, Europa!
Te-am iubit, fiindcă tu ai fost întotdeauna pionierul descoperirilor științifice atât de necesare propășirii omenirii întregi. Tu ai fost fanionul științei și tehnicii mondiale.

Acum nu mai are cine să le mai completeze, doar dacă vor veni cei de alte nații.

Ne-ai amăgit, Europa, fluturându-ne povestea privatizării bogățiilor țării, fabricilor, uzinelor, combinatelor, majorității mijloacelor de producție. Nu se întâlnește în istoria noastră un jaf mai mare ca cel petrecut după 1989, sub oblăduirea ta. Totul a fost dat la fier vechi, chiar dacă ar fi fost tehnologie de ultimă oră. Ne-ai încurajat să vindem pe nimic totul, așa încât azi importăm

masă, buna-cuviință a fost cartea noastră de vizită. Nici nu îndrăzneau strămoșii noștri să gândească măcar că pot exista păcate și aberații, pe care tu astăzi ni le impui ca regulă de viață și ne ceri să le legiferăm. Se zvârcolesc bătrânii în morminte, când noi vorbim de „alinieră” legislației noastre cu cea europeană în materie relații interumane, în materie de familie.

Ne-ai amăgit, Europa, fiindcă nu mai ești ceea ce am crezut că ești: leagănul creștinătății.

musulmanii pe viață și pe moarte să cucerească Europa cu sabia și n-au reușit. Astăzi o cuceresc cu mâinile goale. Statisticile spun că până în 2050 jumătate din populația Europei va fi musulmană. Înțeleg, sunt oameni necăjiți, au război acasă, casele lor au fost transformate în scrum. Primește-i, ajută-i ca pe frați, dar când se termină pericolul din țara lor trimite-i înapoi și ajută-i să-și refacă țara. Acolo este pământul și locul pe care l-a dat Dumnezeu acelor nații



Nu este invenție a minții umane, care să nu aibă legătură într-un fel sau altul cu tine.

Te-am iubit, Europa!
Te-am iubit, când a venit acel binecuvântat an 1989, piatră de hotar a istoriei noastre. Te imaginam până atunci ca fiind patria libertății cuvântului, scrisului, inițiativei, culturii, științei, artelor, prosperității. Era ca o regăsire a ființei iubite după mulți ani de rătăcire.

Ne-ai amăgit, Europa, atrăgându-ne cu bruma de câștig toată floarea și vigoarea nației. Ne-au luat turcii mii de copii, dar veneau din urmă alții, tot mai mulți și completau golurile. Tu ne-ai luat copiii cu părinți cu tot, și-au rămas goluri demografice, care nu se vor mai putea completa niciodată.

Ne-ai amăgit, Europa, atrăgându-ne cu banii tăi capetele luminate ale neamului, forța de muncă. Nu mai avem medici, cercetători, oameni de știință, meseriași competenți, forță de muncă. S-au desființat școli, spitale, iar satele sunt aproape pustii. Cu fiecare înmormântare rămâne și câte o casă pustie. Au trecut peste noi multe războaie. De fiecare dată mureau mii de viteji, lăsau goluri mari, dar veneau din urma alte generații tinere, care completau lipsurile în câțiva ani.

Ne-ai amăgit, Europa, căci libertatea de care ne vorbeai e de fapt un libertinaj fără precedent în istorie. Noi suntem o țară de creștini, cu o morală creștină înrădăcinată în conștiințele noastre de mii de ani. La noi familia a fost sfântă, casa-casă, masa-

și ace cu gămlie de la capătul pământului. Niște calcule făcute de oameni competenți arătau că valoarea bunurilor pierdute de neamul românesc în ultimii treizeci de ani este de o sută patruzeci de ori mai mare decât a celor ce ni le-au luat turcii în șase sute de ani.

Ne-ai amăgit, Europa, așa încât o mare parte din pământurile fertile ale țării aparțin străinilor, altă parte este nemuncită. Așa ne-ai impus legislația, așa ai dirijat fondurile tale, încât ai încurajat lenea și ai descourajat pe omul muncitor. Produsele noastre nu au loc în rafturile marilor magazine europene, în schimb, cele aduse din Europa și de aiurea sunt îndopate cu substanțe chimice, încât, vrând-nevrând, mâncăm și bem otravă. Pământul nostru atât de mănios, – grânarul Europei de altădată –, șade nemuncit, iar fructele, legumele, cerealele, toate produsele prelucrate vin de aiurea. Am ajuns ca o colonie, piață de desfacere pentru produsele altora.

Ne-ai amăgit, Europa, căci libertatea de care ne vorbeai e de fapt un libertinaj fără precedent în istorie. Noi suntem o țară de creștini, cu o morală creștină înrădăcinată în conștiințele noastre de mii de ani. La noi familia a fost sfântă, casa-casă, masa-

Creștinismul a dat identitate Europei. Un mare cărturar spunea: „Scoateți elementul creștin din cultura și arta europeană și veți vedea că nu mai rămâne nimic de valoare!” Cu toate acestea, în Europa creștină sunt promovate tot într-o veselie valori religioase necreștine. În 2018 au fost dărâmate 2.700 de biserici creștine și au fost construite 11.000 moschei! Bisericele și catedralele catolice din Europa sunt goale sau aproape goale. Unele au fost transformate în muzee, ori au fost închiriate altor culte. Descreștinarea Europei este urmărită pas cu pas de „corectitudinea” politică;

Ne-ai amăgit, Europa, fiindcă în tine n-am găsit pe frații noștri egali în drepturi și obligații. Peste tot românii noștri sunt socotiți ruda săracă, ruda care efectuează cele mai grele și umiltoare munci, dar primește cele mai mici salarii. Aceeași muncă, aceleași rezultate, dar salarii diferite, pentru că nu au cetățenie germană, engleză, franceză, ci numai cetățenie română.

Ne-ai amăgit, Europa, fiindcă ai primit în tine milioane de imigranți din alte continente, cu alte religii, cu alte mentalități. Foarte rapid, populația îmbătrânită autohtonă va fi înlocuită de alte populații. Sute de ani s-au luptat

să trăiască.

Ne-ai amăgit, Europa. Te credeam o tânără frumoasă, inteligentă, pe care s-o iubim multe sute de ani de aici înainte. Din păcate, tot mai mult ne convingi că nu ești decât o babă sclerозată și nu mai ești în stare să faci distincție între bine și rău, între moral și imoral.

Tezește-te, Europa!
Tezește-te până nu e prea târziu, fiindcă în momentul în care vei începe să te destrami, degeaba vei mai plânge și te vei mai tângui. Toate imperiile care și-au neglijat micile popoare componente au devenit uriași cu picioare de lut, iar prăbușirea a fost iminentă.

Tezește-te, Europa!
Am venit la tine cu bucurie și speranță. Vrem să fim împreună și să mergem pe drumul istoriei împreună, dar nu ne dezamăgi. Ți-am precizat mai sus câteva lucruri care ne dor, te rugăm să ții seamă de ele, spre binele tău și al nostru.

Națiunea ca pe un drum al Crucii Uzului...

Cezar Adonis
Mihalache

Așa o să ne fie soarta... După cum îi lăsăm astăzi pe venetici să ne-o scrie. Și o cruce ne va deveni întreg destinul. Iar noi, ca neam, ca istorie, ca simboluri naționale, vom fi pe vecie îngropați la picioarele ei. Dar nu în Demnitatea și Eroismul unor luptători pentru țară, ci azvârliți în sacii negri ai ștergerii din Istorie. Și poate nu vom mai avea nici dreptul, nu doar să nu ne îngropăm morții în tainele cele creștinești, dar poate chiar mormintele ne vor fi luate, acuzate de promovarea unui simbolism legionar ascuns, de la lemnul strămoșesc al copârșeului la hainele, cânturile și toate ritualurile ce ne însoțesc durerea.

Trăim o adevărată hidoșenie a nepăsării... Trăim vremuri în care se încearcă smulgerea crucii din sufletul neamului. Pentru că ea este poate chiar ultimul mare veghetor al acestei națiuni, al acestor pământuri, al acestui ultim destin pe care ni l-am jucat singuri în picioare.

Evident, nu cimitirul de la Valea Uzului contează pentru acești grofi cioclii și pentru toți acei „gheșeftari” evrei... Nici măcar Ea, Crucea Mare din cimitir, nu este subiectul în sine al agresiunii. Este doar un alt pretext. Lucrurile sunt, de fapt, mai adânci, trecând de nivelul semințelor otrăvite pe care ni le-au sădit timp de trei

decenii în brazde, și pe care, acum, doar le strâng din rândurile de tulpini înveninate, crescute atât de strașnic sub nepăsarea noastră.

Nu Crucea este partea centrală a tărașeniei maghiaro și aproape jidănești... Ea putea să-și închidă înălțarea spre cer și cu un vultur cu o zvastică în cioc! Nu conta. Putea să fie și expresia celei mai simple încrucișări din osatura celui mai simplu material. Tot nu ar fi contat. Și nu ar fi contat nici



dacă era doar un contur de aer trasat de gesturile noastre. Ura lor ar fi fost aceeași în invocarea „pretextului”.

Căci Ea nu este „o dovadă”, ci un pretext. Și nu mutarea sau îndepărtarea din cimitir îl interesează pe acest nemernic iredentist din fruntea pelagrei politice a maghiarimii. Ci inocarea unui aspect juridic de sub cuprinsul valorii ei estetice. Apoi, prin extensie, al oricărui sim-

bol cultural pe care să-l pună ei în discuție în tribunalele de reclamare a delictului de simbolism.

Acolo vor să ajungă aceste lepre! La „dovedirea” existenței unei presupuse tumori canceroase puse de noi pe gâtul lor de etnici (de n-avea parte!), pentru a impune reconsiderarea valorilor estetice a monumentelor noastre. Este adevărat, pare ilară agitația veneticilor, mai ales că nu ne-am înghesuit (nu am făcut-o nici măcar în Anul

Or, cum ar putea pelagra veneticilor, acești șerpi hrăniți din prea buna noastră cumsecădenie, să încetinească până la stingere această revenire a voinței noastre de a ne afișa istoria dacă nu prin crearea unor noi structuri la „nivelul” cărora să pună în discuție valoarea artistică a monumentelor?! Și ar fi doar o altă realizare în prag de centenar al Trianonului! O schimbare legislativă care să ne plimbe cu monumentele noastre pe la felurite și tot mai greoaie avizări „de specialitate”, nu ale ministerului Culturii, cel puțin nu atâta timp cât acolo mai există urme ale acelor care vor să apere identitatea noastră, ci pe la structurile care stau să ne dicteze nouă cum să ne să ne afișăm simbolurile și istoria, cum să vorbim despre înaintașii noștri... Și este atât de simplu pentru ei... Sub marota acuzației de legionarism, ne pot interzice nu doar straiile populare, nu doar Eroii deja atât de uciși de prea multa și adâncita noastră indiferență, ci ne pot suprima chiar simbolurile strămoșești cruciale.

Națiune! Am greșit de mult prea multe ori în aceste trei decenii pentru a ne permite să mai fim indiferenți... Am greșit când am acceptat supuși ca busturile unui Mareșal al Neamului să nu mai fie expuse public... Am greșit când i-am lăsat să dea „la topit” revistele de istorie, pe motiv că erau expresia unei propagande antoneștiene. Am greșit când nu i-am dat cu frunțile de băncile

parlamentului pe toți aceia care au pus umărul trădării la schimbarea legislației încât, nu doar straiul popular a devenit exponent al legionarismului (!), ci românismul a fost conturat ca fiind de factură legionară! Am greșit și când am permis unei imbecile, care a dat un ordin oficial pentru a nu se mai intona Imnul țării la manifestările publice sportive, să rămână în scârbavnica ei prezență de ministru. Am greșit când nu ne-am dus peste o altă dobitoacă, o individă care le interzicea ea românilor să intre cu tricolorul la Muzeul Satului, să o luăm și să o atârnam pe post de paiată la porțile pe care le servea. Am greșit când le-am permis veneticilor să ne înșurubeze plăcuțe bilingve, apoi să le demonteze pe ale noastre, să ne dezafecteze monumentele. Monumentele!... Care nu sunt doar efigii în piatră, ci sunt coastele țării pe care se sprijină perenitatea unui Neam.

Am fost Națiunea cu atât de multe, frumoase, profunde, superbe simboluri... Dar astăzi, Grădina Maicii Domnului parcă își plânge sărăcia tot mai sărăcită de nepăsarea noastră... Avem curajul să privim ce a mai rămas „înăuntru”? Avem îndrăzneala de a număra simbolurile noastre și de a le inventaria pe cele ale veneticilor?

Regăsim voința de a ne rosti Istoria devenirii și, de ce nu, a redevenirii noastre? De noi depinde!

Suntem la pământ; atât de mulți...

să nu ne mai iubim nici pe noi înșine, români! Percepția aceasta defectuoasă este comună



multor români. Și, dacă pleacă, – le răspund – cum va fi?!... Peste zece ani, Sorina o să-i blesteme pe toți cei care N-AU INTERVENIT în soarta ei, n-au catadicsit să ridice un deget măcar.

Astfel de mesaje nu arată decât cât de jos ne aflăm... Acceptăm orice, chiar și iluziile unei vieți mai bune, refuzând să luptăm pentru drepturile noastre și ale copiilor noștri!

Nu am nimic cu SUA, am trecut și prin

cartierele lor de lux, dar și prin numeroasele zone-închisoare, cu gratii la uși și la geamuri, unde soarele nu

pătrunde, unde defavorizații nu au nicio șansă!

Nu mai visați atunci bani cu nemiluita, viață de lux într-un veșnic „dolce far niente”! Nu mai dați vrabia din mână pe cioara de pe gard! Pentru ca România să fie așa cum ne-o dorim, prima condiție este să n-ntoarcem fața către ea! Țara aceasta este de neînlocuit!

Oricât ar fi de greu aici, dacă nu ne resemnăm, vom învinge!

Să nu ne mai vindem copiii! Să le respectăm drepturile! Și să luptăm pentru ei! Să nu ne mai plângem de milă! Să nu ne mai autoamăgim! Stă în puterea noastră să schimbăm lucrurile! Atrocitățile de lângă noi, corupția, procurorii imorali, toate vor dispărea dacă noi ne implicăm...

Dacă, totuși, n-au putut opri Adevărul, se încearcă prin amenințări și intimidări să se pună căluș presei acum, să-i reducă la tăcere pe cei care vorbesc de Interesul fundamental al Copilului. Nu este normal să desparți doi copii care au crescut împreună atâția ani de zile!

Nu este normal să rupi un copil din casa lui! Nu este normal să desconsideri total o ființă umană, un copil care, sigur, nu a fost întrebat niciodată dacă își dorește vreo adopție sau nu! Nu este normal nici să vii cu mascații, ca și când l-ai ridica pe Osama Bin Laden și nici să trimiți un procuror

părăsit de toți Dumnezeii, care să traumatizeze și mai mult acest copil! Nu este normal să ne batem joc de țara în care trăim și să o dăm oricând la schimb cu alta! E ca și când ne-am putea înlocui totdeauna Mama cu alta mai frumoasă!

Nu este normal!... Așa că, dragi „oameni de bine”, care mă amenințați sau care îmi trimiteți mesaje nesfârșite în privat, explicându-mi pe înțelesul meu ce e bine pentru Sorina...

Dacă nu puteți să ajutați un copil, măcar nu vă mai erijați în vreun Dumnezeu! Nu cred că v-ați gândit vreodată la ce e-n sufletul acestui copil, dacă își dorește, exact ca voi, munți de bani și case impresionante sau dacă își dorește numai să trăiască lângă și cu „ai săi”! Mai gândiți-vă!

George
Alexander

Poate că nimic nu este întâmplător, totuși! Poate că a trebuit să ne moară copii pentru ca noi să înțelegem anumite lucruri. Poate că a trebuit să apară încă o Dramă!, precum cea a Sorinei, copilul molestă, brutalizat, târât cinic, în timp ce striga disperat după ajutor, de un procuror fără minte, de o unealtă!...

Prima concluzie... Românii nu sunt rasiști! Este impresionantă explozia de simpatie față de o fetiță de etnie romă, un Copil care are nevoie de ajutor. Toate acestea demonstrează că avem în sânge instinctul de a lupta pentru adevăr! Atât cât mai luptăm pentru Libertatea celor fără apărare, încă mai luptăm pentru Libertatea ta, popor român! Cea de-a doua concluzie e că, totuși, atât de mulți încă se află în întuneric...

Miștii din toate părțile, bulversați, am ajuns